

Grenzen

Van Toon Tellegen uit de verhalenbundels: Misschien wisten zij alles en Iedereen was er.

‘Tot hier. En verder niet’, zei de eekhoorn tegen zichzelf. Hij trok een streep in het zand langs de oever van de rivier en bleef aan één kant van de streep staan. Hij had zich allang voorgenomen zo’n streep te trekken en daar dan niet voorbij te gaan. Dan weet ik tenminste waar ik aan toe ben, dacht hij.

Hij was moe en ging zitten. De zon ging langzaam en er heerste stilte en rust in het bos en boven de rivier. Soms dreef de geur van hars of heide voorbij. De eekhoorn liet zijn hoofd op zijn handen rusten en keek naar de andere kant van de streep. Het was alsof alles daar anders was.

Maar hij kon niet goed uitmaken wat er dan anders was. ‘Eekhoorn! Eekhoorn!’ hoorde hij plotseling roepen. ‘Ja’, riep hij terug. Hij herkende de stem van de krekel. ‘Kom eens hier’, riep de krekel. ‘Waar ben je?’ ‘Hier.’

De eekhoorn keek om zich heen en zag iets bewegen in het struikgewas. ‘Ach’, zei hij, ‘Je zit aan de verkeerde kant van de streep. Ik kan niet bij je komen.’ ‘Dan eet ik hem alleen op’, zei de krekel.

De eekhoorn rekte zich uit om te zien wat de krekel bedoelde, leunde met zijn bovenlichaam ver over de streep, maar hij zag alleen het puntje van de staart van de krekel. De geur kwam hem echter bekend voor. ‘Wacht even!’ riep hij. Hij keek om zich heen of niemand hem zag en wiste toen snel, met zijn staart, de streep uit. Misschien is het wel helemaal niet goed om te weten waar je aan toe bent, dacht hij.

‘Ik kom eraan’, riep hij. Maar toen hij bij het struikgewas aankwam zei de krekel: ‘Waar bleef je toch? Ik heb hem nu zelf maar opgegeten.’ ‘Wat?’ vroeg de eekhoorn. ‘Ja... eh... hoe heet zo’n ding ook alweer...’ ‘Een beukenoot?’ ‘Ja! Inderdaad. Hoe wist je dat? Een beukenoot. Op is op. Maar om nou te zeggen lekker...’ De krekel haalde zijn schouders op en de eekhoorn liet zijn hoofd zakken en slofte in de schemering naar huis.

Hij nam zich voor nooit meer een streep te trekken of zich iets voor te nemen of te willen weten waar hij aan toe was. En als ik ooit nog eens ‘Tot hier’ zeg, dacht hij, dan moet ik meteen daarachteraan mijn hoofd schudden. Beloof je dat? Hij knikte en beloofde het zichzelf.